

► COLUMN WIM LAGAE ◀

HAWAII

“Of er in Temse dan geen straten liggen?” De vraag van het vrouwtje in het West-Vlaamse winkeltje sloeg mij met verstomming. We schrijven midden jaren negentig. Met de trein had ik het traject Temse-Torhout overbrugd, waar ik anderhalf uur te vroeg arriveerde voor de start van een tienkilometerloop. De nieuwsgierige verkoopster van kranten en loterijproducten zag een niet vertrouwd gezicht in trainingsplunje en sporttas in haar winkelpunt opdagen. “En vanwaar bent u afkomstig?” Na mijn antwoord keek ze me meewarig aan. Welke gek overbrugt nu 200 kilometer om gewoon even op de openbare weg te lopen? Het kostte mij tien jaar en studie van de eerste handboeken beleveniseconomie om mijn spilzieke gedrag te rechtvaardigen. Natuurlijk had ik het dametje – god hebbe wellicht haar ziel – moeten antwoorden dat de sportbelevensie die ik in Torhout kwam kopen voor mij heel betekenisvol was. De tienkilometerloop was emotioneel immers waardevol en zintuiglijk, vroeg een verhoogde concentratie en had een duidelijk absoluut en relatief doel. De toen nog ongeveer 45 minuten kregen een andere tijdsdimensie, ook

omdat ze in een verkeersvrije omgeving plaatsvonden, waarbij unieke emoties met andere lopers gedeeld werden. Kortom, die middag stond garant voor emotie, entertainment, escapisme, educatie, esthetiek en echtheid. Vandaag noemen we een tienkilometerloop tijdens het kerstreces een kerstcorrida of een “naamsponsor”-run. Ondanks de concurrentie van de *obstacle runs*, *urban trails* of *combat runs* zijn *city runs* vliegensvlug volgeboekt. Het verworven recht van de *experiential journey* is bijna een burgerplicht voor sportconsumenten. Of heeft u nog nooit een marathon of – erger nog – een triatlon afgewerkt? In mijn zoektocht naar uitdagende sportbelevensies maakte ik de laatste jaren de oversteek van de drieste en o zo verslavende kermiskoersen, via het keiharde tijdrijden, naar de veelzijdige en complexe triatlonsport. Al is het volgens mijn oudste zoon eerder het midlifespook dat genadeloos mijn vrijetijdsbesteding bijstuurt. Onnodig te vermelden dat daarmee ook mijn sportcommunity een upgrade kreeg. Zo leerde ik via mijn tennissende zonen triatleet Maarten Seghers

kennen, aanvankelijk als barkeeper en lesgever in de tennisclub van zijn ouders. Na een tijdje kreeg ik door dat zijn fietsrollen, cranks, loopband en vooral het Redcord Balance Control-hoekje in de tennisclub obsessieve sporttrekken verraadden. Het kostte me vervolgens enkele maanden en vooral gezamenlijke fietstrainingen om te begrijpen dat zijn bescheidenheid niet in verhouding staat tot de wattages en gemiddeldes die hij ontwikkelt. Maarten schurkt tegen de wereldtop aan binnen het segment van de recreatieve Ironman. Zowel in de Ironman Wales (2013) als in Texas (2015) finishte hij rond nummer twintig en vóór veel triatlonprofs. Dankzij een topvijfplaats in zijn leeftijdsgroep verdiende hij beide jaren een felbegeerd ticket voor deelname aan de Ironman in Hawaï, het absolute summum voor triatleten. Binnenkort hoopt hij in Nice zijn derde Hawaïdeel-

name af te dwingen. En daar te finishen in de top honderd, wat de vorige twee keer nipt niet lukte. In de wetenschap dat er tijdens de zeer beproevende Ironman meer fout kan gaan dan er kan lukken, duim ik dat alle puzzelstukken goed vallen. Zodat Maarten op de afsluitende *allocation ceremony* in Nice strompelend zijn toegangsticket voor Hawaï kan ophalen. Als hij zijn creditcard maar niet vergeet – om de 900 dollar te betalen die het kost om zijn zuurverdiende toegangsticket te verzilveren. En zich, met de bewustzijnsvernaauwing van negen uren intensieve duursport, zijn pincode nog maar voor de geest kan halen. ◀

Prof. Wim Lagae is sportmarketeer aan de KU Leuven (FEB Campus Antwerpen en FaBeR) en gastdocent aan UGent (www.sportmarketingcommunicatie.com).